

Hồi 6

Phi lai điển phúc

Một động tác thật chậm chạp , thật hoa mỹ , tự nhiên như gió thoảng . Rồi thanh kiếm của hắn từ từ đâm tới xuất phát từ một chỗ không thể ngờ , sau đó lại biến hoá không thể ngờ . Quạ đen hoảng sợ nhìn hắn , bỗng lớn tiếng :

- Không sai , hắn đã sử dụng chiêu này .

Cỏ đã úa vàng , máu cũng đã khô .

Yến Thập Tam âm thầm ngồi xuống , đối diện với Quạ đen . Quạ đen không nhận được hỏi :

- Sao ngươi biết được chiêu này ?

- Bởi vì hắn chỉ sử dụng chiêu này mới đã thương được ngươi .

- Đó không phải là Điểm Thương kiếm pháp cũng không phải là kiếm pháp của ngươi .

- Đương nhiên không phải .

- Vậy chiêu đó của ai ?

- Đáng lẽ ngươi phải đoán được . Là của Tam Thiếu gia .

- Ngoài hắn ra đâu còn ai ?

- ít ra còn có ngươi , còn có Tào Băng .

Yến Thập Tam cười . Hắn không ngờ Tào Băng lại học lén được chiêu này , lúc đó họ đang quá tập trung không hề chú ý đến trong rừng có kẻ khác . Hắn càng không ngờ Tào Băng lấy Quạ đen để thử sức . Hắn chỉ nghĩ đến một việc . Người kế tiếp mà Tào Băng sẽ tìm nhất định phải là Tạ Hiểu Phong , Tam thiếu gia , Tạ Hiểu Phong của Thần Kiếm Sơn Trang .



Yến Thập Tam đã gặp ai ở trong rừng , sao họ lại học được kiếm pháp của Tam thiếu gia ? Những việc này Quạ đen đều không hỏi , hẳn rất khó hiểu rõ con người của Yến Thập Tam .

- Người muốn đến Thần Kiếm Sơn Trang thì hãy mau đi đi , ta ở lại .

Yến Thập Tam quả là muốn đi , Tào Băng đã học lén được chiêu kiếm của Tam thiếu gia thì đương nhiên cũng học lén được chiêu phá giải của hắn . Hẳn thật sự không muốn kẻ khác dùng kiếm pháp của hắn để phá giải kiếm pháp của Tam thiếu gia , đó cũng là vinh dự và quyền lợi của hắn . Cho dù không pháp được chiêu kiếm đó , kẻ chết cũng nên là hắn .

- Nhưng người đã bị thương một mình ở lại đây .

Hắn không thể không lo lắng cho Quạ đen . Quạ đen là một loài chim không được người ta hoan nghênh . Người muốn giết Quạ đen nhất định không ít . Nhưng Quạ đen lại cười lạnh nhạt :

- Người yên tâm , ta không chết đâu . Người đáng lo lắng chính là người đấy.

- Chính ta .

- Từ đây đến Lục Thủy Hồ không xa lắm , trên đường đi sẽ không có ai trả tiền dùm người đâu .

Tào Băng nhất định đã kiếm được một chỗ xe ngựa thoải mái và nhanh nhất , nhất định đi con đường ngắn nhất . Một người hai túi rỗng chạy bằng hai chân để Thần Kiếm Sơn Trang , người bại trận duy nhất chỉ có mình hắn thôi .

Quạ đen :

- Trừ phi người có may mắn đặc biệt , sắp gặp được một người giàu có cưới một con ngựa nhanh , cướp tiền của hắn trước rồi đoạt luôn con ngựa của hắn .

- Người yên tâm những việc này ta không làm được đâu .

Quạ đen cũng cười . Bỗng nhiên hai người đồng thời đưa tay ra , nắm chặt lại .

Quạ đen :

- Người đi nhanh , chỉ cần người không chết , ta đảm bảo nhất định người sẽ gặp lại ta .

- Nếu ta chết , nhất định ta sẽ nhờ người khác đem tặng người thanh kiếm của ta .
- Người đừng nói một người sắp chết nhất định sẽ gặp may mắn .
- Đúng .
- Xem ra may mắn của người đến rồi .



Một chiếc xe ngựa chạy đến . Khoã mã khinh xa , chạy rất nhanh . Họ vừa nghe tiếng ngựa hí thì đã thấy xe ngựa xuất hiện ở ngọn đồi .

Quạ đen :

- Những việc này nhất định người làm được .

Yến Thập Tam cười :

- Đương nhiên .

Miệng hắn nói thế nhưng lúc thất sự làm việc này hắn lại ngớ ra . Hắn thật sự không biết phải ra tay thế nào . Hắn bỗng phát hiện muốn làm một tên cướp cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng .

Xem chừng chiếc xe ngựa đã lướt qua bên mình của họ . Hắn còn không biết ra tay thế nào .

Quạ đen nhíu mày :

- Dịp may không đến với ta hai lần đâu .
- Ta ...

Hắn chưa dứt câu đột nhiên xe ngựa ngừng trước mặt họ . Hắn không hề ra tay , xe ngựa lại tự động ngừng lại . Trong xe có giọng nói khô khan mà lạ :

- Muốn gấp rút lên đường thì hãy mau lên xa .

Quạ đen nhìn Yến Thập Tam , Yến Thập Tam cũng nhìn Quạ đen .

Quạ đen :

- Người gặp nhiều may mắn , chưa chắc đã sắp chết .

Yến Thập Tam cười to . Cửa xe đã mở , hắn nhảy vội lên , vẫy tay cười lớn :

- Chỉ cần ta không chết , ta bảo đảm người nhất định cũng sẽ gặp lại ta cho dù người không muốn cũng không được .

Người trong xe là ai ? Khinh xa khoái mã . Trong xe sạch sẽ thoải mái , chỉ có một người mặc một chiếc thụng đen rộng lớn , khăn đen trùm đầu , còn che cả mặt . Yến Thập Tam ngồi đối diện với người đó , chỉ hỏi một câu :

- Người có thể gấp rút đưa ta đến Thuý Vân Phong Lục Thuỷ Hồ không ?
- Được .

Nghe được tiếng này , Yến Thập Tam nhích lại . Đãng lẽ hẳn còn nhiều việc phải hỏi nhưng hẳn không hề lên tiếng . Hẳn không phải là một người hiếu kỳ . Người áo đen lại tỏ ra có một chút hiếu kỳ , một cặp mắt lộ ra sau chiếc khăn đen đang trùm nhìn hẳn , một cặp mắt rất sáng .

Xe ngựa chạy rất nhanh , Yến Thập Tam luôn nhắm mắt , không biết có ngủ không . Hẳn không có ngủ vì người áo đen lấy từ trên xe ra một bình rượu , lúc bắt đầu uống thì cổ họng hẳn cảm thấy ngứa ngáy . Người đang ngủ thì không ngửi được mùi hương của rượu , Trong cặp mắt người áo đen có ý cười , đưa bình rượu cho hẳn , hỏi :

- Cần làm vài hớp chứ ?
- Đương nhiên cần .

Lúc đưa tay đón lấy bình rượu thật giống như người sắp chết đuối nắm được miếng ván . Nhưng đôi mắt của hẳn chưa chịu mở ra . Nếu hẳn mở mắt ra , hẳn sẽ phát hiện người áo đen có một bàn tay rất đẹp . Cho dù một người đàn ông tao nhã đến đâu cũng rất ít khi có được một đôi tay như thế . Sự thật một đôi tay đẹp như thế , ngay cả đàn bà cũng ít khi có , ngón tay búp măng thon dài , làn da trong như tơ lụa . Lúc Yến Thập Tam trả lại bình rượu , đương nhiên là bình rượu đã sắp cạn , hẳn chạm được vào đôi tay này . Chỉ

cần hẳn còn một chút cảm giác , hẳn sẽ phải cảm thấy sự trơn tru mỹ miên của đôi bàn tay này . Nhưng hình như hẳn không còn một chút cảm giác , người áo đen lại nhìn hẳn hồi lâu bỗng hỏi :

- Người có phải là người không ?

Giọng nói vẫn khô khan kỳ lạ , người có một bàn tay như vậy thì tại sao lại có một giọng nói như vậy ? Yến Thập Tam trả lời rất đơn giản :

- Ta là người .

- Có phải người sống không ?

- Cho đến bây giờ vẫn sống .

- Nhưng người lại không biết ta là ai .

- Ta biết người cũng là người mà còn là một người sống .

- Thế đã đủ à ?

- Rất đủ .

- Xe ngựa của ta không phải là để đồ ăn cấp , rượu của ta cũng phải là đồ ăn cấp , tại sao ta vô cớ mời người lên xe , đưa người đến Lục Thủy Hồ mà còn mời người uống rượu ?

- Tại vì người cao hứng .

Người áo đen chung hứng hồi lâu bỗng nhiên lại cười ha hả . Bây giờ giọng cười của nàng đã thay đổi , chuyển sang yêu kiều mà dễ nghe . Bây giờ thì dù cho bất cứ ai cũng phải biết nàng là đàn bà , mà lại còn một người đàn bà dễ nhìn . Người đàn bà dễ nhìn , đàn ông nhất định thích nhìn .

Người áo đen :

- Người không muốn nhìn xem ta là ai à ?

- Không muốn .

- Tại sao ?

- Gì ta không muốn gây phiền não .

- Vậy ư ?

- Một người vô duyên cứ mời người ta lên xe uống rượu ít nhiều có chút không bình thường .

- Ta không bình thường hay là có nhiều phiền não ?

- Một người không bình thường ít nhiều gì cũng có chút phiền não .

Người áo đen lại cười , tiếng cười càng dễ nghe :

- Không chừng người sau khi nhìn qua ta sẽ cảm thấy dù ta có gây chút phiền não cũng xứng đáng .

- ô !

- Tại vì ta là đàn bà mà còn rất dễ nhìn .

- ô !

- Một người đàn bà dễ nhìn thường hay vọng được người khác nhìn .

- ô !

- Nếu người khác cự tuyệt nàng , nàng nhất định sẽ cảm thấy sỉ nhục , nhất định sẽ đau lòng .

Nàng nhẹ nhàng thở ra :

- Lúc một người đàn bà đau lòng khó chịu thì hay làm những việc kỳ lạ .

- Thí dụ việc gì ?

- Thí dụ không chừng nàng bỗng nhiên đuổi người khách mà mình mời đến xuống xe .

Yến Thập Tam bắt đầu thở ra . Lúc bắt đầu thở dài , hần đã mở mắt ra .

Nhưng hần lập tức nhắm mắt lại , giống như gặp ma vậy . Bởi vì hần đang thấy , đã không phải là một người mà toàn thân phủ trong lớp áo thụng đen . Hần nhìn thấy cũng đương nhiên không phải là ma , cho dù trên trời dưới đất cũng vậy . Hần nhìn thấy một người đàn bà , một người đàn bà khoả thân , toàn thân đến một mảnh vải cũng không có . Chỉ có tơ lụa , nàng có một làn da trơn tru mỹ miều như tơ lụa .

Yến Thập Tam đương nhiên tên thật của hần không phải là Yến Thập Tam nhưng hần cũng không phải là thành khờ , càng không phải là Liễu Hạ Huệ . Hần từng thấy đàn bà , nhiều loại đàn bà hần đã từng thấy qua . Có người mặc áo quần , có người không mặc áo quần , có người có lẽ đang mặc áo quần nhưng sau đó lại cởi ra , có người cởi rất lẹ làng . Một người đàn bà khoả thân đáng lẽ không làm hần kinh ngạc như vậy . Hần kinh ngạc cũng không phải vì người đàn bà quá đẹp cũng không phải vì nàng có một vòng eo quá hẹp , một cặp nhũ hoa quá dày dặn . Đương nhiên cũng không phải vì đôi chân thon dài bóng lán của nàng . Những việc này chỉ làm cho tim hần đập mạnh chứ không làm hần kinh ngạc . Hần kinh ngạc chỉ vì người đàn bà này

hắn đã từng gặp qua , lúc này còn gặp qua , còn làm một việc đáng để hắn kinh ngạc . Người đàn bà này dường như không phải là Mộ Dung Thu Địch . Người đàn bà này lại là người vợ Ôn Nhu Hiền Thục của Hạ Hầu Tinh , là nàng dâu của của Hạ Hầu thế gia ở Hỏa Diệm Sơn , Hồng Vân Cốc .

Kiểm pháp của Hạ Hầu Tinh xem chừng không đáng sợ nhưng gia tộc của họ Hạ Hầu lại rất đáng sợ . Họ Hạ Hầu ở Hỏa Diệm Sơn , Hồng Vân Cốc không những gia thế hiển hách mà còn gia quy nghiêm chặt . Người của Hạ Hầu Sơn Trang dù đi đến đâu cũng không được để người khác khinh rẻ sỉ nhục . Đàn bà của Hạ Hầu Sơn Trang người khác càng không dám nhìn . Bởi vì nếu người khác dám nhìn rất có thể cặp mắt của người đó sẽ bị móc ra . Cho nên dù ai bỗng phát hiện nàng dâu lớn của Hạ Hầu thế gia đang khóa thân ngồi đối diện với mình đều phải giật mình kinh hãi . Ngồi đối diện còn được . Bây giờ Tiết Khả Nhân lại ngồi kề bên hắn , ngồi rất gần , hắn gần như đã cảm giác được hơi thở của nàng . Nàng đang thở đều đều bên tai hắn . Yến Thập Tam hình như đã ngừng thở . Hắn không phải loại người thiếu suy nghĩ , hắn cũng không ngu . Hắn đã tính toán được sau khi ngồi lên chiếc xe này ít nhiều gì cũng có chút phiền não . Nhưng hắn không biết được có bao nhiêu phiền não . Bây giờ hắn đã biết . Nếu hắn sớm biết được quá nhiều phiền não như vậy , hắn thà bò đến Lục Thủy Hồ cũng không ngồi lên chiếc xe ngựa này .

Một người đẹp khóa thân ngồi kề bên mình người và nhẹ nhàng thở bên tai người . Đó là một quang cảnh đẹp làm sao , thi vị êm dịu làm sao . Nếu nói rằng Yến Thập Tam không chút động lòng , đó nhất định là lời dối trá , không những người không tin ngay cả chính hắn cũng không tin .

Cho dù hắn biết rõ đàn bà rất nguy hiểm , nguy hiểm như một ngọn núi lửa đang chực chờ sự bùng nổ bất cứ lúc nào . Cho dù có thể nín thở để không gửi được mùi hương phát ra từ thân thể của nàng nhưng hắn không thể làm tim mình ngừng đập không nhảy . Tim hắn đập rất nhanh . Nếu hắn sớm biết được sẽ xảy ra việc này , giả thật hắn không bao giờ ngồi lên chiếc xe ngựa này . Nhưng bây giờ hắn đang ngồi trong đó . Bên tai hắn không ngừng có hơi thở , có tiếng rúi rít .

- Tại sao người không nhìn ta , người không dám nhìn à ?

Yến Thập Tam đã mở mắt ra và đang nhìn nàng . Tiết Khả Nhân cười dịu dàng nói :

- Dù sao người cũng là một người đàn ông , ít ra cũng phải gan dạ một chút .

Yến Thập Tam :

- Nhưng dù cho ta nhìn ba ngày ba đêm cũng không nhìn ra .

- Không nhìn ra cái gì ?

- Nhìn không ra người , người có phải là một con người không ?

- Đáng lẽ người phải nhìn ta .

Nàng ưỡn ngực lên , dúi thẳng đôi chân :

- Nếu ta không phải là con người thế thì ta là cái gì ?

Chỉ cần có một cặp mắt đều phải nhìn ra nàng không phải là một con người , một người đàn bà , một người đàn bà sống mà còn là một người đàn bà trong đàn bà , mỗi tác mỗi phân đều là của đàn bà .

Tiết Khả Nhân :

- Người nghĩ không ra tại sao ta làm vậy ?

Nàng rất giống đàn bà nhưng việc làm của nàng lại không giống .

- Người nghĩ không ra tại sao ta làm vậy ?

- Nếu a nghĩ ra được ta cũng không phải là con người .

- Người cho ta là người xấu ?

- Cũng không xấu lắm .

- Quá già ?

- Cũng không quá già .

- Có khuyết tật gì ?

- Không có .

- Từng có người đàn bà nào thích người không ?

- Có vài người .

- Vậy người cảm thấy có gì kì lạ ?

- Nếu nàng là một người đàn bà khác không những ta không cảm thấy kì lạ mà còn không khách sáo nữa nhưng rất tiếc nàng ...

- Ta làm sao ?

- Nàng đã có chồng .

- Đàn bà trước sau gì cũng phải lấy chồng , sau khi đám cưới thì nhất định phải có chồng .

Nhưng câu nói hình quá dư thừa nhưng lại không phải . Vì câu nói tiếp theo của nàng thật độc ác :

- Nếu nàng không phải lấy một con người thì nên xem nàng đã có chồng chưa ?

Câu hỏi này thật độc đáo , câu nói tiếp theo còn độc đáo hơn :

- Nếu nàng lấy một con dao , một con chó hay một khúc gỗ thì nên xem nàng đã có chồng không ?

Yến Thập Tam thật không biết trả lời ra sao , hấn đành hỏi lại :

- Hạ Hầu Tinh là heo ?

- Không phải .

- Là một khúc gỗ ?

- Cũng không phải .

- Vậy thì hấn là một con chó ?

Tiết Khả Nhân thở dài :

- Nếu hấn là một con chó có lẽ là tốt hơn .

- Tại sao ?

- Vì một con chó ít ra cũng biết một chút ý người , có một chút tình người .

Nàng cắn môi lộ vẻ bi ai vừa oán hận :

- Hạ Hầu Tinh còn lừa hơn heo , không hiểu tình cảm còn thua một khúc gỗ , cắn người còn hơn cả chó , lại còn ra vẻ ta đây . Ta đã lấy ba năm trời , mỗi ngày đều muốn bỏ đi .

- Tại sao nàng bỏ đi ?

- Vì ta không có cơ hội . Bình thường hấn không cho phép ta rời hấn nửa bước .

Yến Thập Tam đang tìm kiếm , tìm bình rượu lúc nãy hấn còn chưa uống hết . Hấn muốn lấy bình rượu bịt miệng hấn lại . Vì hấn thật sự không biết nên nói gì .